Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
2.K.32.317/2013/8.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a Horváth és Társai Ügyvédi Iroda (dr. Sz I ügyvéd - 1124 Budapest, Csörsz utca 49-51.) által képviselt **Provident Pénzügyi Zrt.** (1054 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky út 42-46.) felperesnek - a dr. Bitai Zsófia jogtanácsos által képviselt **Gazdasági Versenyhivatal** (1054 Budapest, Alkotmány utca 5.) alperes ellen verseny ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében meghozta az alábbi

ÍTÉLETET:

A bíróság a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívására fizessen meg 1.500.000 (egymillió ötszázezer) forint le nem rótt kereseti illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított tizenöt napon belül a Fővárosi Törvényszékhez címzett, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon három példányban benyújtandó fellebbezésnek van helye.

INDOKOLÁS

A Magyarországon 2001. óta pénzkölcsön-nyújtási tevékenységet folytató felperes kis összegű, rövid lejáratú, fedezet nélküli, a mindennapi élet felszerelési tárgyainak, tartós fogyasztási cikkeinek megvásárlásához, szolgáltatások igénybevételéhez felhasználható kölcsönt kínál ügyfeleinek. Felperes 2011. évi nettó árbevétele meghaladta a húsz milliárd forintot.

A pozitív hitelbírálat után a kölcsönszerződés az ügyfél otthonában, írásban kerül megkötésre. Az ügyfelek külön díj ellenében igénybe vehetik a felperes otthoni szolgáltatását, melynek keretében a kölcsönt a felperes területi képviselője adja át az ügyfélnek, és a törlesztőrészletek megfizetése is az ügyfél otthonában történik, heti rendszerességgel.

Az ügyfelek a szerződéskötést megelőzően felperes általános szerződési feltételeiből (ÁSZF) és a felperes honlapján elérhető „Előzetes tájékoztató a kölcsönszerződés megkötése előtt", valamint az „Általános tájékoztató a kölcsönszerződés megkötését megelőzően" elnevezésű információs anyagokból tájékozódhattak az előtörlesztésről. Az „Általános tájékoztató a kölcsönszerződés megkötését megelőzően" dokumentum szerint: „Ön bármikor jogosult a hitel részleges vagy teljes előtörlesztésére. Az ügyfél minden esetben költségmentesen élhet a kölcsön részleges vagy teljes

előtörlesztésével." Az ÁSZF szerint az ügyfél minden esetben élhet a kölcsön részleges vagy teljes előtörlesztésével, melynek esetén felperes csökkenti a kölcsön teljes hiteldíját az előtörlesztett részlet vonatkozásában a kölcsönszerződés eredeti lejárata (a futamidő vége) szerint fennmaradó időtartamára vonatkozó kamattal és a hiteldíj kamaton kívüli minden egyéb díjtétellel. A kamatkülönbözettel utólagosan, a kölcsönszerződés lezárását követően számol el az ügyféllel. A hiteldíj kamaton kívüli elemeit teljes előtörlesztés esetén felperes az előtörlesztés napján csökkenti arányosan, részleges előtörlesztés esetében utólag, a kölcsönszerződés lezárását követően számol el az ügyféllel. A felperes előtörlesztésre vonatkozó eljárásrendje szerint előtörlesztésnek minősül a kölcsönszerződésben vállalt futamidő lejárta előtti teljes vagy részleges - bármekkora összegű, az ügyfél által megfizetendő esedékes törlesztőrészlet összegén felüli - visszafizetés. A felperes írásban, telefonon, otthoni szolgáltatás esetén a területi képviselő útján tájékoztatja az ügyfelet a kölcsön teljes előtörlesztése esetén fizetendő összegről.

Felperes 2010. március és 2012. április 30. között nyolc alkalommal egy heti törlesztőrészlet visszafizetésére irányuló akciót, két alkalommal két heti törlesztőrészlet visszafizetésére irányuló akciót, egy alkalommal (2011. november 16. és december 6. között) vásárlási utalványt ígérő akciót, egy alkalommal (2011. május 4. és 24. között) a kölcsönösszeg 10%-ának visszafizetésére irányuló akciót, egy alkalommal(2011. június 15. és július 5. között) pedig 2000 forint fix összeg visszafizetésére irányuló akciót szervezett. Az egyes akciók akciónként eltérő ügyfélkörre vonatkoztak, melyet a perben felülvizsgált Vj/040-36/2012. számú határozat 29. pontja sorol fel.

Az akciókban való részvétel feltételei a felperes honlapján az akciók ideje alatt elhelyezett „Akciós Szabályzat"-okban voltak megtalálhatóak, melyet a 2012. április 11. és 30. közötti időszak kivételével felperes az ügyfeleinek küldött direkt marketing leveleiben is megküldött. Az egyes akciók népszerűsítésére emellett többféle - a Vj/040-36/2012. számú határozat 2. és 3. számú mellékleteiben részletezett - kommunikációs eszközöket is alkalmazott a felperes. A visszafizetéses akciókban a visszafizetés közös feltételei az alábbiak voltak: a címzetti körbe tartozó ügyfél érvényes szerződést kötött az akciós időszakban, a kölcsön törlesztőrészleteit pontos összegben, a hetente esedékes törlesztőrészletnek megfelelően a teljes futamidő alatt a kölcsönszerződésben meghatározott ütemezés szerint megfizette, a kölcsön vonatkozásában sem részleges, sem teljes előtörlesztésre nem került sor (a hátralévő futamidő alatti új szerződés megkötésének kivételével), és az ügyfél nem került hátralékba.

Alperes a 2013. május 15-én hozott VJ/040/2012. számú határozatában megállapította, hogy a felperes tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot folytatott azáltal, hogy a visszafizetési kedvezményt megtévesztően, az előtörlesztés illetőleg a túlfizetés kizáró jellegét nem egyértelműsítve népszerűsítette 13 különböző akciójában 2010. március 10. és 2012. április 30. között. Felperest ezért 50.000.000 forint bírság megfizetésére kötelezte. Indokolásában a 2008. évi XLVII. törvény (Fttv.) 1.§ (1)-(2) bekezdés, 2. § a), d), h) pont, 3. § (1)-(3) bekezdés, 4.§ (1)-(2) bekezdés, 6. § (1) bekezdés c) pont, 9.§ (1) bekezdés, 14.§, 19.§ c) pont, az 1996. évi LVII. törvény (Tpvt.) 77. §-a (1) bekezdés d) pont, 78.§ (1)-(3) bekezdés rendelkezésire hivatkozott. Megállapította, hogy a fogyasztóknak szóló tájékoztatásnak igaznak és pontosnak kell lennie, a jog a fogyasztói döntés egyes szakaszait is védi; a kereskedelmi gyakorlat üzenete a fogyasztó szempontjából lényeges, a nem egyértelmű tájékoztatás következményeit a vállalkozásnak kell viselnie.
Megállapította, hogy a vizsgált kommunikációk a jól teljesítő ügyfeleket szólították meg, ezért az kommunikációk értékelése során az ésszerűen tájékozott fogyasztói magatartás alapulvétele indokolt.

A kereskedelmi gyakorlat üzenetét illetően többek között megállapította, hogy az akciós szlogenek azt sugallták a fogyasztók felé, hogy felperes különösen jó ajánlattal állt elő azon ügyfelei felé, akik jól törlesztenek. Megállapította, hogy a jogkövető fogyasztók számára a hetente, pontosan, szerződésszerűen történő teljesítés ellentéte a pontatlan, elkésett, elmaradt, hibás teljesítés, mely nem foglalja magában azt az esetet, amikor valaki akár tudatosan, akár előtörlesztési célzat nélkül túlteljesít; az előtörlesztés így a fogyasztó részéről egy tudatos, előre tervezett döntést feltételez, míg a többletfizetésre jellemzően kényelmi okokból, illetve a hátralékba kerülés kizárása miatt kerül sor, és az előtörlesztéshez hasonló tudatosságot nem feltételez. A kamatkedvezménnyel járó előtörlesztéstől továbbá megkülönböztetendő az az eset is, amikor a fogyasztó azért fizet a heti törlesztőrészletnél magasabb összeget, hogy a korábbi hátralékát korrigálja.

A megtévesztés vonatkozásában megállapította, hogy a felperes minden túlfizetést (az ügyfél szándékától függetlenül) előtörlesztésnek tekintett, melyről egyik reklámeszközben sem tájékoztatta a fogyasztókat. Ilyen tájékoztatás hiányában pedig a fogyasztók nem voltak abban a helyzetben, hogy az előtörlesztéssel járó lehetséges kamatkedvezmény mértékét összevethessék a potenciálisan elérhető akciós kedvezményekkel, illetve hogy felmérhessék az akciós kedvezmény elérhetőségének ténylegességét. Megállapította ennek következményeként, hogy - az előtörlesztés fogalmának felperes általi meghatározatlansága miatt - azokban a határozat 3. mellékletében megjelenített esetekben sem jelent meg teljes körűen az akciós kedvezmények fogyasztók általi elérhetősége, amikor az előtörlesztés kizáró feltételére a reklám utalt, vagy a pontos törlesztés fogalmát megjelenítette.
A torzításra való alkalmasság címszó alatt az Fttv. 6. § (1) bekezdésének c) pontjára hivatkozva megállapította, hogy a különböző árkedvezmények a fogyasztók kölcsönök felvételére vonatkozó ügyleti döntése során lényeges feltételek voltak, felperes a határozat 3. mellékletében felsorolt kommunikációs eszközökön (egy kivétellel) úgy ígért különböző akciós kedvezményeket a hetente, pontosan, szerződésszerűen teljesítő ügyfeleinek, hogy nem tette egyértelművé azt, hogy a kedvezményezetti körbe a késedelembe esők mellett az előtörlesztéssel, túlfizetéssel élők sem tartoznak bele.
A jogsértés összefoglalásaként rögzítette, hogy felperesnek a határozat rendelkező részében foglalt kereskedelmi gyakorlata az Fttv. 6. §-a (1) bekezdésének c) pontjában meghatározottak megvalósítása által az Fttv. 3. §-ának (1) bekezdésében rögzített tilalmat sértette.

A jogkövetkezmény tekintetében a Tpvt. 78. § (1) és (3) bekezdés, valamint a Gazdasági Versenyhivatal Elnökének és a Versenytanács Elnökének 1/2007. számú közleményére hivatkozva a vizsgált akciók határozat 2. számú mellékletében megjelenített korrigált reklámköltségeiből indult ki. Súlyosító körülményként vette figyelembe kiemelt súllyal, hogy felperes magatartása felróható volt, figyelemmel arra, hogy a pénzügyi piacokon, bizalmi termékek esetében különösen elvárt a pontos tájékoztatás. További súllyal vette figyelembe a hosszabb, több mint két évet átfogó, nem teljesen folyamatos, többféle kommunikációs eszközt magába foglaló kereskedelmi gyakorlatot a 13 vizsgált akció révén, mely eszközök által közvetített tartalmak időben kiterjedt image-hatással is bírhattak. Enyhítő körülményként vette kiemelt súllyal figyelembe, hogy a felperes ügyfeleinek tipikus előtörlesztési magatartása miatt a maximálisan kétszer két heti előtörlesztésnél kevesebbet előtörlesztők esetében az akciós kedvezmények automatikus elszámolásakor alkalmazott méltányos eljárás révén az átlagosan teljesítő ügyfelek egy része az akciós üzenetnek megfelelően részesülhetett az akciós visszafizetési kedvezményben és az előtörlesztés révén elérhető kamatkedvezményben is. Kisebb súlyú enyhítő körülményként vette számba alperes, hogy felperes a versenyfelügyeleti eljárás során törvényi kötelezettségen túlmutató együttműködést tanúsított,

amikor maga hívta fel a figyelmet olyan akciókra is, melyek végül a versenyfelügyeleti eljárás kiterjesztéséhez vezettek. A bírságkiszabás körében a felperes által tett nyilatkozatok, indítványok a határozat 162-163., valamint 165-169. pontjaiban kerültek elbírálásra.

Felperes keresetében elsődlegesen az alperes határozatának megváltoztatásával a versenyfelügyeleti eljárás jogsértés megállapítása és jogkövetkezmény alkalmazása nélküli megszüntetését, másodlagosan a határozat megváltoztatásával a jogsértés megállapításán túli jogkövetkezmény mellőzését, harmadlagosan a határozat megváltoztatásával a bírság mérséklését, negyedlegesen a határozat hatályon kívül helyezését, és alperes új eljárásra kötelezését kérte, perköltséget igényelt.

Álláspontja szerint az alperes határozata nem felelt meg az Fttv. 3.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés a)-b) pont, (3) bekezdés, 4.§ (1) bekezdés, 6.§ (1) bekezdés c) pont, 7.§ (1) bekezdés a) pont, a 2009. évi CLXII. törvény (Fnyht.) 3.§ 1. pont, a 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 2.§ (3) bekezdés, 50.§ (1) és (6) bekezdés, valamint a Tpvt. 77.§ (1) bekezdés d) pont, 78.§ (1) és (3) bekezdés rendelkezéseinek.

Előadta, hogy a szerződésszerű, pontos törlesztés nem foglalja magába az előtörlesztés lehetőségét, az előtörlesztés lehetősége a fogyasztó alapvető kötelezettségén nem változtat. Kiemelte e körben, hogy az előtörlesztés fogalmát az Fnyht. 3.§ 1. pontja kógens módon határozza meg, ezért az előtörlesztés és a „túlfizetés" nem két különböző dolog, nincs olyan ütemezett rendes törlesztést meghaladó fizetés, ami ne előtörlesztés lenne; felperes az előtörlesztést külön adminisztratív intézkedés nélkül el is fogadja.
Sérelmezte, hogy alperes az előtörlesztés és a túlfizetés közötti kritériumokat nem határozta meg, és - a vonatkozó panaszok ezrelékes arányára is figyelemmel - azokat a bizonyítékokat sem jelölte meg, melyek alapján az előtörlesztéssel élő fogyasztók ne lettek volna tudatában annak, hogy az előtörlesztéssel kizárják magukat az akciós kedvezményből.

Előadta, hogy a kommunikációkban használt kifejezések nyelvtani módon sem értelmezhetők másként, mint úgy, hogy a fogyasztónak a szerződésben meghatározott időpontban kell a szerződésben meghatározott összeget teljesítenie; a „pontosan törlesztés" fogalmáról felperes akciós szabályzatai is részletes leírást adtak. Alperes elvi állásfoglalásaira utalva hangsúlyozta, hogy a kereskedelmi kommunikációiban az adott keretek által lehetővé tett mértékben egyértelmű tájékoztatást adott az akciók alapvető feltételeiről, ügyfeleinek kiszolgáltatott helyzetére a versenyfelügyeleti eljárásában nem hivatkozott.

Álláspontja szerint kereskedelmi gyakorlatának üzenete a valóságtól nem különbözött, alperes a fogyasztók tudatára vonatkozó állításait nem bizonyította, míg felperes bizonyította, hogy a panaszok száma minimális volt, fogyasztóinak jelentős része visszatérő ügyfél, akik banki kapcsolattal is rendelkeznek, az előtörlesztési célzat nélküli kis összegű túlfizetés pedig ténylegesen nem járt a kedvezmény elvesztésével.

Álláspontja szerint a határozat 135., 137. pontjai irrelevánsak, a fogyasztók döntését a kampányok érdemben bizonyíthatóan nem befolyásolták. Vitatta, hogy tetemes költségei merültek volna fel az akciókkal kapcsolatban. Előadta, hogy alperes indokolatlanul hagyta figyelmen kívül a PSZÁF jogsegély keretében adott tájékoztatást, és a felperes tájékoztatási gyakorlatának szinvonalát megerősítő független forrásokat is.

Az alperes perbeli nyilatkozatára figyelemmel az Fttv. 14.§-ára utalva kifejtette, hogy kereskedelmi kommunikációja tényállításokat nem tartalmazott, alperes a „fogyasztói tudat" vonatkozásában

bizonyítéknak nem minősülő véleményt fogalmazott meg, mely vonatkozásban a Ket. 50.§-a alapján a bizonyítási teher az alperesen volt. Észrevételezte, hogy alperes a túlfizetésről szóló külön tájékoztatás hiányát maga sem állapította meg azokban az esetekben, amikor felperes az előtörlesztés akcióból való kizártságáról tájékoztatást adott. Nézete szerint alperes számos perben tett nyilatkozata a túlfizetés és az előtörlesztés jogszabálysértő megkülönböztetésének következménye. Előadta, hogy az Fttv. hatályba lépését megelőző eseti döntések nem relevánsak, az Fttv. továbbá a 2005/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnél (UCP irányelv) szigorúbb rendelkezést tartalmaz a bizonyítási teher vonatkozásában. Észrevételezte, hogy köztudomású tényekre határozatában alperes nem hivatkozott, a határozatban kifejtett elvárásnak való megfelelés esetén a pénzügyi felügyeleti hatóság alkalmazna felperessel szemben szankciót.

Vitatta, hogy tájékoztatása megtévesztő lett volna; az előtörlesztéssel kapcsolatban a fogyasztókat tájékoztatta, az előtörlesztést választó fogyasztók azt az elérhető nagyobb előny végett tudatosan választották. Megjegyezte, hogy az előtörlesztés akciókból való kizáró hatásáról 13 közül 8 esetben tájékoztatta a fogyasztókat, mely elvárás teljesítése bármilyen egyértelmű megfogalmazással lehetséges volt. Utalt arra, hogy ügyfelei minden esetben kézhez kapták az akciós szabályzatot, az otthoni szolgáltatást választók pedig napra kész tájékoztatást kaptak.

Előadta, hogy kommunikációja nem volt alkalmas a fogyasztói döntés torzításra sem, a fogyasztók felperes telefonos ügyfélszolgálatát is igénybe vehették, az akciós kedvezményből a maximum négy heti törlesztő részlettel előtörlesztő fogyasztók is részesültek; a reklám funkciójával továbbá nem fér össze a fogyasztó elemi szerződéses kötelezettségét hangsúlyozó tájékoztatás.

Vitatta, hogy az akcióban részesülők aránya és a kommunikációs költségek okszerűen összemérhetők, és a reklámköltés minősítése is irreleváns.

Álláspontja szerint az Fttv. a tájékozott döntést összességében nem a döntéshez vezető folyamat egyes részeként védi. Kifejtette, hogy a határozat 36. pontjának lábjegyzetében hivatkozott PSZÁF jogsegély kapcsán alperes elmulasztotta feltárni a tényállást.

A bírságkiszabás vonatkozásában előadta, hogy alperes nem bizonyította a felróhatóság kapcsán figyelembe vett negatív társadalmi értékítéletet, a felperes által csatolt piackutatási eredményekből éppen a pozitív társadalmi értékítéletre lehet következtetni. Álláspontja szerint - jogsértés hiányában - hosszabb ideig tartó jogsértés nem történt, a kampányok egy része kifejezetten kis számú fogyasztót célzott meg. Hangsúlyozta az otthoni szolgáltatást választó ügyfeleivel kialakított bizalmi kapcsolatot, valamint azt, hogy a pénzügyi szektor más szereplőinek ügyfelei csak statisztika alapján tűnnek a felperes ügyfeleinél jobbnak az átlagos törlesztés terén.

Sérelmezte, hogy alperes enyhítő körülményként elmulasztotta figyelembe venni a felperes által ügyfelei felé önként tanúsított méltányosságot, a panaszok alacsony számát, az alperessel való maximális együttműködést, a versenyfelügyeleti jogkövetkezmény múltbeli alkalmazásának hiányát, valamint - a földrajzi- és áruplac sajátosságaira tekintettel - a verseny érdemi befolyásolásának hiányát is. Előadta, hogy az alperes más ügyben hozott döntéseihez, felperes csekély piaci részesedéséhez, a korábbi marasztalás hiányához, továbbá a kampányok és a szerződések száma közötti összefüggés hiányához képest is kirívóan magas a bírság összege. A bírságot a felperes releváns reklámköltésének arányában is túlzottnak tartotta.

Alperes a kereset elutasítását, perköltsége megtérítését kérte. Határozatának indokolását

fenntartotta. Álláspontja szerint nem várható el a fogyasztótól annak feltételezése, hogy a szerződésben meghatározott összegen túlmenő fizetés esetén is kizárásra kerül az akcióból. Az Fttv. 14.§-a alapján felperesnek kellett volna igazolnia bizonyítékokkal alátámasztva azt, hogy kommunikációja egyértelmű volt. Az Fttv. 14.§-ának értelmezése tekintetében bírósági határozatokra, valamint arra hivatkozott, hogy az UCP irányelv preambuluma szerint is alperes feladata a kereskedelmi kommunikációhoz kapcsolódó fogyasztói tudat értékelése, az Európai Bíróság esetjoga szerint pedig ehhez nincs szükség szakértői bizonyításra, közvélemény kutatásra. Előadta, hogy az akció lényege szükségessé tette az előtörlesztés és túlfizetés közötti különbségtételt, egyes kereskedelmi kommunikációiban felperes az előtörlesztés kizáró jellegére sem utalt. Előadta, hogy a jogsértés abban állt, hogy felperes vagy nem utalt az előtörlesztés kizáró jellegére, vagy amennyiben utalt rá, nem hívta fel a figyelmet a kis összegű túlfizetés és az akcióból való kiesés kockázatának összefüggésére; a fogyasztók nem ismerhették fel az előtörlesztés előnyeit az akció által kínált előnyhöz képest. A részleges előtörlesztés és túlfizetés különbsége kapcsán a határozat 135. pontjára, a panaszok száma tekintetében bírósági határozatokra utalt. Megjegyezte, hogy felperes igazgatói utasítása is eltérően kezelte a többletfizetést és az előtörlesztést. Vitatta, hogy a „pontos törlesztés" fogalma a fogyasztó nézőpontjából a felperes által adott meghatározással lenne azonos; felperes nem bizonyította, hogy kommunikációjában a túlfizetés és előtörlesztés fogalmi azonossága kifejeződött volna. Utalt arra, hogy döntésénél az ésszerűen eljáró fogyasztót vette alapul, az ügyfél elégedettségi mérések pedig nem az akciókkal, hanem általában a felperessel voltak kapcsolatosak, a panaszok hiánya a fogyasztói elégedettséget nem tükrözi. A kereskedelmi gyakorlat üzenetére, a fogyasztók tudatára, a többletfizetés okaira, az előtörlesztés és túlfizetés megkülönböztetésére, a hálózatos szolgáltatók kedvezményeire, a reklámköltségek mértékére, a futamidő értelmezésére, a fizetési kártyákra, bizonylatokra, a tájékoztatás színvonalára vonatkozó, valamint a megtévesztés és a fogyasztói döntési folyamat torzításra való alkalmassága tekintetében tett nyilatkozatai vonatkozásában határozatának indokolására utalt vissza. Megjegyezte, hogy a PSZÁF jogsegély keretében kapott tájékoztatás nem szolgált a jogsértés alapjául.

A bírságkiszabás tekintetében előadta, hogy felperes magatartása pénzügyi piacon, bizalmi termékkel kapcsolatban elvárt pontos tájékoztatás hiánya miatt felróható volt, a két éven át folytatott jogsértő gyakorlat időben elhúzódónak minősült, a bizalmi termék vonatkozásában felperes érvelése irreleváns. Észrevételezte, hogy felperes által gyakorolt méltányosságot kiemelt enyhítő körülményként értékelte, a panaszok hiánya ugyanakkor önmagában nem enyhítő körülmény. Előadta, hogy az együttműködő magatartást felperes javára mérlegelte, a visszaesés hiánya azonban irreleváns. Utalt arra, hogy felperes piaci részesedése nem enyhítő körülmény, mert a verseny érintettsége a kereskedelmi gyakorlat potenciális hatásához kapcsolódik. Előadta, hogy a bírság nem kirívóan magas, e körben bíróság határozatokra, valamint arra hivatkozott, hogy a bírság nem haladta meg felperes 2012. évi nettó árbevételének 10%-át.

A keresetet az alábbiak szerint nem megalapozott.

A bíróság az alperes határozatát a Tpvt. 83.§ (1) bekezdése és az 1952. évi III. törvény (Pp.) 324.§ (2) bekezdés a) pontja alapján vizsgálta felül, a keresettel érintett körben.

Az alperes által megállapított jogsértés két, részben egymással összefüggő megállapításra épült: alperes egyrészt jogsértőnek minősítette azokat a tájékoztatásokat, melyekben felperes - a hetente, pontos, szerződésszerű, esetenként a szerződéses összeg ütemezésére vonatkozó utalások mindegyike vagy ezek valamelyike mellett - az előtörlesztésre nem utalt, másrészt jogszabálysértőnek minősítette azokat a tájékoztatásokat is, melyekben felperes utalt az

előtörlesztésre, azonban nem utalt az előtörlesztésnek nem minősülő túlfizetésre. Ebből következően alperesnek a jogalap körében tett megállapításait a kereset egyéb vonatkozásaitól függetlenül önmagában érintette az előtörlesztés, illetve az előtörlesztésnek nem minősülő többletteljesítés (túlfizetés) fogalmi elhatárolásának kérdése, továbbá - a jogsértőnek minősített összes tájékoztatás vonatkozásában - a szerződésszerű, pontos törlesztés és az előtörlesztés/túlfizetés fogalmi elhatárolhatóságának kérdése is.

Az Fttv. 3.§ (1) bekezdése szerint tilos a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat. A 6.§ (1) bekezdés c) pont értelmében megtévesztő az a kereskedelmi gyakorlat, amely valótlan információt tartalmaz, vagy valós tényt - figyelemmel megjelenésének valamennyi körülményére olyan módon jelenít meg, hogy megtéveszti vagy alkalmas arra, hogy megtévessze a fogyasztót az alábbiak közül egy vagy több tényező tekintetében és ezáltal a fogyasztót olyan ügyleti döntés meghozatalára készteti, amelyet egyébként nem hozott volna meg, vagy erre alkalmas: c) az áru ára, illetve díja, az ár, illetve díj megállapításának módja, különleges árkedvezmény vagy árelőny megléte.

Az alperes határozatával az Fttv. 4.§ (1) bekezdése szerinti ésszerűen tájékozott fogyasztót vette alapul (határozat 129. pont). A bíróság tartalmilag egyetértett az alperessel abban, hogy a magánjogi, pénzügyi jogi ismeretekkel jellemzően nem rendelkező fogyasztók számára a szerződésszerű, pontos törlesztés fogalmához hozzá tartozik az előtörlesztés lehetősége is. Felperes arra helytállóan hivatkozott, hogy az Fnyht. kogens módon határozza meg az előtörlesztés fogalmát, a túlfizetésről pedig nem rendelkezik, azonban az Fnyht. fogalmi rendszere versenyjogi szempontból nem releváns, mert az ésszerűen tájékozott fogyasztók nem pénzügyi normatív definíciók, hanem a felperes által alkalmazott kifejezések általános jelentéstartalma alapján interpretálják a felperes reklámjait. A bíróság abban is osztotta az alperes álláspontját, hogy - különösen arra való tekintettel, hogy felperes egyes kommunikációiban az előtörlesztés akcióból való kizáró feltételét megjelenítette, más esetekben viszont nem – fennállt a létjogosultsága az előtörlesztésnek nem minősülő, ugyanakkor a „pontos törlesztés" és az akcióban való részvétel összefüggésének értelmezése szempontjából lényeges többletfizetés (túlfizetés) tételezésének. A bíróság ennek megfelelően nem értett egyet felperessel abban, hogy az ésszerűen tájékozott fogyasztó számára a túlfizetés és az előtörlesztés szükségképpen szinonim fogalmak, az elhatárolást alperes határozatának 136. pontjában okszerűen indokolta, arra a bíróság visszautal. A bíróság fentiek alapján nem osztotta azt a felperesi álláspontot sem, mely szerint a „pontos törlesztés" fogalma - utalva esetenként az ütemezés gyakoriságára is - nem értelmezhetők másként, mint úgy, hogy akár az előtörlesztés, akár az előtörlesztésnek nem minősülő túlfizetés az akcióban való részvételt kizárja.

Az Fttv. 14.§-a alapján a vállalkozás - az eljáró hatóság felhívására - a kereskedelmi gyakorlat részét képező tényállítás valóságát igazolni köteles. Ha a vállalkozás nem tesz eleget ennek a kötelezettségnek, úgy kell tekinteni, hogy a tényállítás nem felelt meg a valóságnak. Erre a vállalkozást a hatóság felhívásában figyelmeztetni kell.

Az alperes - a bírói gyakorlatra is utalva - helytállóan hivatkozott a felperes bizonyítási kötelezettségére. Felperes valamennyi perben releváns kommunikációjában - az elérhető kedvezményeket hangsúlyozva - a fogyasztó nézőpontjából tényként megjelenő ígéreteket fogalmazott meg szolgáltatása lényegi tulajdonsága (ára) tekintetében. Felperes kommunikációi ennek megfelelően olyan tényállítások voltak, melyek valóságtartalmának bizonyítása a felperest terhelte. Nyomatékkal emeli ki a bíróság, hogy az Fttv. 14.§-ának alkalmazhatóságához alperes a

releváns tényállást feltárta akkor, amikor a felperes által alkalmazott tájékoztatásokat megjelenésük formája, mennyisége, tartalma alapján határozatában rögzítette; e tekintetben (ti., hogy a határozat 3. mellékletében felsorolt kommunikációkat felperes nem, vagy nem az ott jelölt módon alkalmazta) érdemi vitatást felperes nem tett. A felperest terhelő bizonyítás módja, iránya nem kötött; a fennálló bizonyítékok – melyek alatt a felperes saját nyilatkozata (ilyen értelemben kommunikációjának értelmezéséről alkotott saját véleménye) is értendő - értékelése, bizonyító erejüknek értékelése - jogállásánál fogva - az alperes feladata. Alperesnek az Fttv. anyagi jogi rendelkezéseinek figyelembevételével, valamint az okszerűség mércéjével kellett értékelni a felperes által felajánlott bizonyítékokat. A jogalkotó által meghatározott bizonyítási teher következménye pedig az, hogy az alperes saját, az Fttv.-re alapított jogalkalmazói álláspontjához képest kell, hogy döntsön a felperes által felajánlott bizonyítékok relevanciájáról, a bizonyítás eredményességéről. E körben utal a bíróság az UCP irányelv (18) preambulum bekezdésének utolsó két mondatára, valamint az Európai Bíróság C-210/96. és C-220/98 számú ítéleteinek alperes által kiemelt részeire, valamint arra is, hogy az Fttv. - a törvény 56.§ (1) bekezdésére is figyelemmel – az UCP irányelvvel harmonizált. Az Fttv. 14.§-a továbbá az UCP irányelv preambulumának (21) bekezdéséhez és 12. cikkéhez képest sem tartalmaz szigorúbb feltételeket. Megjegyzi ettől függetlenül is a bíróság, hogy az irányelvnek való megfelelést önmagában nem érinti, ha a tagállami jogalkotó az irányelvben foglaltakat az irányelv céljának megfelelően, az irányelvvel nem ellentétes tartalommal, azonban nem az irányelv szó szerinti megfogalmazásával ülteti át. Ninesen ugyanakkor olyan azonosítható kollízió, amely miatt az Fttv. 14.§-a helyett az UCP irányelv kiemelt rendelkezéseinek közvetlen alkalmazhatósága felmerülne. A bizonyítás szabályai kapcsán irreleváns volt felperes hivatkozása pénzügyi felügyeleti szervének vélelmezett eljárására is, hiszen felperesnek saját kereskedelmi gyakorlatát egyszerre kell összhangba hoznia a fogyasztóvédelmi és a pénzügyi felügyeleti szervek elsődleges jogalkalmazási köreibe tartozó jogi normákkal (Fttv. és Fnyht.).

Fentiek alapján a bíróság nem fogadta el a felperes azon álláspontjait, melyek szerint alperes a fogyasztók tudatára vonatkozó állításait, az előtörlesztés és túlfizetés közötti kritériumokat nem bizonyította; e körben az ellenbizonyítás felperest terhelte. A panaszok marginális száma sem releváns, hiszen a panaszok hiányának számos, az Fttv. alkalmazásában közömbös eredője lehetséges. A banki kapcsolatokkal is rendelkező, illetve visszatérő felperesi ügyfelek száma pedig azért lényegtelen, mert a tájékoztatásokkal megszólított fogyasztói kör ennél szélesebb volt. Az előtörlesztési célzat nélküli kis összegű túlfizetés melletti kedvezmény megadása a fogyasztóknak szóló tájékoztatás üzenetét nem módosította, e szempont nem a jogalap, hanem a jogkövetkezmények körében voltak értékelhetők.

A bíróság abban egyetértett a felperessel, hogy a határozat 135. és 137. pontjaiban kifejtettek részben feltételezések, részben pedig más gazdasági ágazatban tevékenykedő szolgáltatókra vonatkoztak, ezáltal a perbeli ügy érdemében relevanciájuk kisebb. Ugyanakkor a bíróság a határozat e részeiben rögzítetteket sem ítélte kifejezetten okszerűtlen, a határozat egyéb indokolásával összefüggésben nem álló megállapításoknak. Nem volt ügydöntő jelentősége annak sem, hogy a vizsgált kampányok befolyásolták-e, és amennyiben igen, milyen mértékben a fogyasztók ügyleti döntését, hiszen az Fttv. 6.§ (1) bekezdés c) pont alkalmazásában nem csak a kereskedelmi gyakorlat tényleges hatásának, hanem a megtévesztésre alkalmasságnak van jelentősége. A felperes reklámköltéseit alperes a jogsértéssel összefüggésben külön nem értékelte (a határozat 139. pontja nem ezt fejezte ki), e téren ninesen jelentősége annak, hogy a határozatban konkrétan megjelölt összes reklámköltés akár önmagában, akár más, a perrel nem érintett akciók költségeihez képest jelentősnek tekinthető-e. A PSZÁF jogsegély keretében adott tájékoztatás értékelésének mellőzésére alperes a perben okszerű magyarázatot adott, az abban foglaltakra a

bíróság visszautalt (2013. december 10-én kelt előkészítő irat 27. pontja). A bíróság abban is egyetértett az alperessel, hogy a felperes ügyfél tájékoztatási gyakorlatát bemutató források nem a perbeli akciókra vonatkoztak, ezért ügydöntő jelentőségük nem volt.

Alperes a kereskedelmi gyakorlat üzenetét összességében helyesen állapította meg, a felperes kommunikációi a határozat 147. pontjában kifejtettek szerint a fogyasztók megtévesztésére alkalmas kereskedelmi gyakorlatnak minősültek. A bíróság az Fttv. 6.§ (1) bekezdés c) pontjára utalva e helyt is kiemeli, hogy - amellett, hogy felperes nem bizonyította azt, hogy az előtörlesztéssel élő fogyasztók tudatosan mérlegelték minden esetben az előtörlesztés és az akcióban való részvétel előnyeit - az a kereskedelmi gyakorlat is tisztességtelen, melynek következtében tényleges megtévesztés nem következik be, azonban ennek lehetősége (megtévesztésre alkalmasság) fennáll. A bíróság általában egyetértett a felperessel abban, hogy az akcióban való részvételt korlátozó feltétel nyelvi kifejezésmódja nem kötött, azonban azokat egyértelműnek – a a fentiekben kifejtettek szerint - a bíróság sem ítélte.

Az előtörlesztés és az annak nem minősülő túlfizetés megkülönböztetésének indokoltságával összefüggésben kifejtettekre visszautalva irrelevánsnak tekintette a bíróság azt a felperesi észrevételt is, amely szerint az előtörlesztés kizáró hatásáról tizenháromból nyolc esetben tájékoztatta a fogyasztókat.

Az előtörlesztésről való tájékoztatás tekintetében a bíróság szintén visszautal az előtörlesztés és a túlfizetés közötti különbségtétel megalapozottságára, melyből logikailag következik, hogy az akcióból való kizárás pontos kommunikációjához hozzátartozott az előtörlesztés tartalmának egyértelművé tétele is. Az a körülmény, hogy felperes az akciós szabályzatot ügyfelemek átadta, a jogsértést nem érinti, mert az Fttv. a fogyasztói döntéshez vezető folyamat elemeit önállóan is védi, figyelemmel az Fttv. 2.§ d) pontban foglalt definícióra.

A bíróság megállapította, hogy a per tárgyává tett kommunikációk alkalmasak voltak a fogyasztói döntés torzítására. A bíróság nem vitatta, hogy felperes telefonos ügyfélszolgálatán keresztül az ügyfelek, vagy leendő ügyfelek értesülhettek az akciók valós korlátairól, e tájékoztatások pontos tartalma azonban egyrészt nem volt feltárható, másrészt nem is érinthette az Fttv. 2.§ d) pontja tükrében a fogyasztók számára külön tájékoztatási egységként megjelenő reklámok önálló – a határozat 3. számú mellékletében csoportosított módon történő – versenyjogi értékelhetőségét. Ez vonatkozik a szerződéskötés, illetve a törlesztőrészletek alkalmával hivatkozott tájékoztatásokra (fizetési kártya, pénztárbizonylat) is. A bíróság egyetértett az alperessel abban, hogy az azonos kampányra vonatkozó nem jogsértő tájékoztatások a jogsértő tájékoztatásokra tekintettel alkalmazandó jogkövetkezmények körében lehettek mérlegelés tárgyai.

Az a körülmény, hogy az akciós kedvezményből a maximum négy heti törlesztő részlettel előtörlesztő fogyasztók is részesültek, nem érinti az alperes által értékelt tájékoztatások fogyasztói döntés torzítására alkalmas jellegét. Ennek megfelelően az, hogy felperes – a saját maga által felállított kizáró feltételt félre téve - bizonyos esetekben tényegesen úgy járt el, ahogyan kereskedelmi kampányainak üzenetéből az akció igénybevehetőségére általánosan következtetni lehetett, szintén nem a jogalap, hanem jogkövetkezmény körében vizsgálható.

Az egyes kommunikációs eszközökön megjeleníthető terjedelmi korlátokra felperes alappal nem hivatkozhat, mert kereskedelmi gyakorlatának kialakítása során e korlátokat neki kell figyelembe vennie oly módon, hogy tájékoztatása az Fttv. 3-8.§ rendelkezéseiben foglaltakat – a perbeli esetben

különösen a 6.§ (1) bekezdés c) pontját – ne valósítsa meg.

Abban egyetértett a bíróság a felperessel, hogy az akcióban részesülők aránya és a kommunikációs költségek közötti összefüggés, valamint a reklámköltés (határozat 139. pont) irreleváns a kereskedelmi gyakorlat jogi minősítése körében, azonban e határozati indokolás a határozat érdemi megalapozottságát nem érintette, alperes – a fentiekben már kifejtettek szerint – a reklámköltés mértékét nem vonta értékelési körébe a jogsértés azonosítása során.

A bíróság nem osztotta azt a felperesi álláspontot sem, amely szerint az Fttv. a tájékozott döntést nem a a fogyasztói döntéshez vezető folyamat egyes részeként, hanem összességében védi. E körben a bíróság ismételten utal az Fttv. 2.§ d) pontjára.

A Pp. 339/B.§- a szerint mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat akkor tekintendő jogszerűnek, ha a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik.

A Tpvt. 78.§ (1) bekezdés első és második mondata szerint az eljáró versenytanács bírságot szabhat ki azzal szemben, aki e törvény rendelkezéseit megsérti. A bírság összege legfeljebb a vállalkozás, illetve annak - a határozatban azonosított - vállalkozáscsoportnak a jogsértést megállapító határozat meghozatalát megelőző üzleti évben elért nettó árbevételének tíz százaléka lehet, amelynek a bírsággal sújtott vállalkozás a tagja. A (3) bekezdés alapján a bírság összegét az eset összes körülményeire - így különösen a jogsérelem súlyára, a jogsértő állapot időtartamára, a jogsértéssel elért előnyre, a jogsértő felek piaci helyzetére, a magatartás felróhatóságára, az eljárást segítő együttműködő magatartására, a törvénybe ütköző magatartás ismételt tanúsítására - tekintettel kell meghatározni. A jogsérelem súlyát különösen a gazdasági verseny veszélyeztetettségének foka, a fogyasztók, üzletfelek érdekei sérelmének köre, kiterjedtsége alapozhatja meg.

A bíróság a bírságkiszabás során figyelembe vett szempontok megalapozottságát, okszerűségét a Pp. és Tpvt. kiemelt rendelkezéseihez képest értékelte azzal, hogy a jogszabályhelyeknek megfelelő jogalkalmazás felülmérlegelésére a bíróság nem jogosult. Ennek megfelelően a bíróság azt vizsgálta, hogy a közigazgatási határozat 160-170. pontjaiban hivatkozott tények megalapozottak és – a jogsértés vonatkozásában megállapított tényálláshoz képest – okszerűek voltak-e.

Az alperes elégséges vonatkozásban bizonyította (lásd e körben az Fttv. 14.§-ához kapcsolódó indokolást is), hogy a jogsértés pénzügyi piacon, bizalmi termék vonatkozásában történt, melyre tekintettel okszerű következtetést vont le a felperes felróhatóságára. A bíróság – figyelemmel a felperes által csatolt piackutatásokra – nem vitatta, hogy a fogyasztók irányából felperes piaci megítélése pozitív, azonban a perbeli esetben – így a felróhatóság vonatkozásában is – kizárólag az alperes által vizsgált kampányok voltak relevánsak, melyekre viszont a piackutatások kifejezetten nem vonatkoztak.

A jogsértés időtartama tekintetében alperes a tényeknek megfelelően rögzítette a két évet átfogó intervallumot (161. pont második francia bekezdés), melyet egyúttal okszerűen is értékelt „hosszabb" ideig tartónak. A felperes által hivatkozott célzott fogyasztói kör nagysága nincsen összefüggésben a jogsértés időtartamával. Megjegyzi a bíróság, hogy alperes – más összefüggésben (határozat 167. és 169. pont) – a tényeknek megfelelően állapította meg, hogy a verseny érdemi érintettsége az országos csatornákon is megjelent tájékoztatások folytán fennállt, és több kampány

kifejezetten új ügyfeleket célzott; az érintett fogyasztói kör nagyságát alperes súlyosító körülményként ugyanakkor nem értékelte. Az otthoni szolgáltatást választó ügyfelekkel kialakított bizalmi kapcsolat és ügyfeleinek törlesztési hajlandósága közötti összefüggés, úgyszintén a más pénzügyi intézmények és felperes ügyfeleinek törlesztési hajlandósága közötti kapcsolat irreleváns bírságkiszabási tényező, ezek a jogsértéssel érintett kommunikációk tekintetében a felperes felróhatóságát szintén nem érintik.

A felperes által hivatkozott enyhítő körülmények vonatkozásában a bíróság általában kiemeli, hogy az alperes a súlyosító szempontokkal arányos mértékben vett figyelembe felperes javára enyhítő körülményeket, ezáltal alperes mérlegelése egyoldalúnak nem tekinthető. Ugyanakkor a Pp. 339/B.§-ra tekintettel nem jogszabálysértő az olyan mérlegelés sem, amely – ide nem értve a jogalkotó által kötelezően megjelölt mérlegelési szempontokat – nem tartalmaz minden potenciálisan feltételezhető mérlegelési szempontot, feltéve, hogy a határozatban értékelt szempontok egyébként lényegesek, a tényeknek megfelelnek, és okszerűek.

A bíróság megállapította, hogy az alperes nem mulasztotta el figyelembe venni a felperes által bevezetett méltányossági eljárást, a határozat 164. pontjának első francia bekezdése szerint ezt alperes kiemelt enyhítő körülménynek tekintette.

A panaszok alacsony számának kifejezett enyhítő körülményként való értékelése a bírságkiszabás törvényességét nem érinti, hiszen – a fentiekben már hivatkozottak szerint – a panaszok elmaradása számos, a jogsértés mértékével közvetlen összefüggésbe nem hozható tényezőnek oka lehet. Megjegyzi ezzel összefüggésben a bíróság, hogy az alperes által kiemelt enyhítő körülménynek tekintett méltányos felperesi eljárás is a panaszok kis számának irányba ható tényező.
Az alperessel való együttműködést alperes a Tpvt. 65.§ (2) bekezdésére utalva enyhítő körülményként figyelembe vette, és mértékére nézve is okszerűen mérlegelt; a bíróság e körben alperessel egyezően emeli ki, hogy az együttműködés az ügyfél eljárási kötelezettsége, melyhez képest még az intenzívebb, végső soron az eljárás kiterjesztéséhez vezető esetben sem indokolt az együttműködést nyomatékkal értékelni.
A versenyfelügyeleti jogkövetkezmény múltbeli alkalmazásának hiánya sem releváns, a jogkövető magatartás ugyanis valamennyi vállalkozástól elvárt, ilyenként ahhoz neutrális értékítélet kapcsolódik.

A bíróság maradéktalanul egyetértett az alperessel abban, hogy a verseny érdemi befolyásoltsága nem a kampányokkal érintett szolgáltatás földrajzi-, illetve árupiaci sajátosságaira tekintettel, hanem a felperes kereskedelmi gyakorlatának hatása alapján ítélhető meg. A potenciális hatást pedig a reklámeszközök által elért fogyasztók száma determinálja. Az országos vételű televíziós csatornákon megjelent tájékoztatások így önmagukban megalapozták a széleskörű piaci hatást. Alperes e körben alappal hivatkozott az Fttv. 11.§ (2) bekezdésére is (határozat 179. pont).

A felperes terhére megállapított bírság nem kirívóan magas, különös tekintettel a Tpvt. 78.§ (1) bekezdése alapján kiszabható maximális bírsághoz képest. A felperes piaci részesedése közvetve egyrészt megjelenik a bírságkiszabás alapját képező árbevételében, másrészt a piaci helyzet (mint a Tpvt.78.§ (3) bekezdésében példálózóan felsorolt bírságkiszabási szempont) alatt a perbeli jogsértés esetben nem a földrajzi- és árupiac sajátosságai értendők, hanem felperesnek az a helyzete, mellyel a fentiekben hivatkozott széleskörű piaci hatást, ezáltal a verseny érdemi befolyásoltságát előidézhette.

A kampányok hatása és a szerződéskötések száma közötti összefüggés hiányát alperesnek nem kellett kimutatnia a bírságkiszabás körében sem. Az a körülmény, hogy a felperes kampánya mennyiben váltotta be a hozzá fűzött várakozást, nem áll közvetlen összefüggésben a kampányban alkalmazott kereskedelmi gyakorlat megtévesztő voltának mértékével, ezért a szerződéskötések számának változásához képest a bírság nem minősíthető sem kirívóan okszerűnek sem kirívóan okszerűtlennek. E körben a bíróság a panaszok alacsony száma kapcsán kifejtettekre megfelelően visszautal.

A felperes részletesen hivatkozott más ügyekben hozott alperesi döntésekre. Az alperes más ügyben hozott döntései azonban - függetlenül az azokban megállapított tényállásokra és jogsértésekre - a Pp. 4.§ (1) bekezdése folytán a bíróságot nem kötik, és a más ügyben hozott közigazgatási döntések a Pp. 339/B.§ alkalmazása szempontjából is lényegtelenek.

A bíróság nem állapított meg ellentmondást a tekintetben sem, hogy a kiszabott bírság összege százalékértékben meghaladta a Tpvt. 78.§ (1) bekezdésben meghatározott értéket a releváns reklámköltésre vetítve, mert az ilyen összemérésnek nincsen jogszabályi alapja.

Összefoglalva a bíróság megállapította, hogy az alperes lényeges körben feltárt tényállást állapított meg, melyből - az Fttv. 14.§-ából eredő bizonyítási teherre is figyelemmel - az Fttv. 3.§ (1) bekezdés és 6.§ (1) bekezdés c) pont felperes általi megsértését jogszerűen állapította meg, határozata a bírságkiszabás vonatkozásában is megfelelt a Tpvt. 78.§ (1) és (3) bekezdés, valamint a Pp. 339/B.§ rendelkezéseinek, ezért a bíróság a keresetet elutasította.

Az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62.§ (1) bekezdés h) pontja alapján a 43.§ (3) bekezdés és 42.§ (1) bekezdés a) pont figyelembe vételével 50.000.000 forint után feljegyzett 1.500.000 forint kereseti illeték megfizetésére a bíróság felperest kötelezte a Pp.78.§ (1) bekezdés, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése szerint.

A jogtanácsos által képviselt alperes perköltségét a bíróság a Pp. 79.§ (1) bekezdése alapján 50.000 forintban állapította meg, figyelemmel az ügy összetettségének mértékére, a peres felek nyilatkozatainak terjedelmére, valamint a perben tartott tárgyalások számára, időtartamára. A perköltség e részét alperesnek a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján a felperes köteles megfizetni.

Az ítélet ellen a fellebbezést a Pp. 340.§ (2) bekezdése biztosítja.

Budapest, 2014. február 19.

dr. Huber Gábor s.k.
bíró